

Kitokie – subkultūrų atstovai

Visais laikais buvo skirtingų, mėgstančių save išreikšti, įdomių žmonių. Šiuolaikiniame pasaulyje gatvėje gali išvysti grupelių, apsirengusių panašia apranga – tos pačios subkultūrų narius. Dažnas jų sako, kad jiems tiesiog trūksta dėmesio, kad nežino, kas jiems darosi.

Ką mes matome gimnazijoje?

Emo

Kalbiname emo atstovę.

Kodėl būtent ši subkultūra?

Ji leidžia man atsiskleisti ir būti tuo, kuo noriu, nereikia apsimitinėti.

Ar nemanai, kad kiti gali to nepriimti?

Manau, kad jie turi priimti mane tokią, kokia esu, nes aš priimu juos tokius, kokie jie yra.

Ką manai apie žmones, kurie priklauso emo subkultūrai? Ką jie nori parodyti?

Jie savo problemas slepia po išvaizda. Manau, jie nori pasirodyti stipresni nei iš tikrųjų yra.

O pati slepi savo problemas?

Kartais taip.

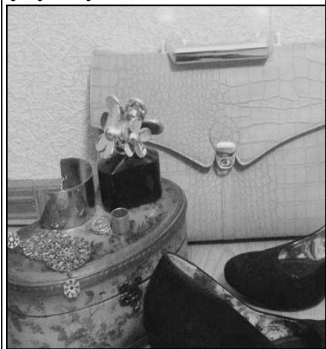
Ką manai apie kitas subkultūras?

Man jos netrukdo. Manau, žmonės turi laisvai išreikšti save.

Ačiū už pokalbį.

Kaip mokykloje atpažinti fyfą?

Skaitykloje šiai subkultūrai priklausančias merginas dažniau išvysiu su plaukų tiesintuvu nei su knyga rankose. Nekokybiškoje grindų dangoje jos palieka nedideles duobeles – aukštakulnių žymes. Per matematiką susiduria su keblumais, kai naudojasi skaičiuotuviu, – jis pavojingas manikiūrai. Mokyklinė uniforma – neegzistuojantis terminas fyfų žodyne.

Į klausimus sutiko atsakyti gimnazijos ketvirtokė Sandra (vardas pakeistas).

Koks Tavo požiūris į subkultūras, galbūt priklausai kuriai nors?

Nepasakyčiau, kad esu susidariusi šia tema nuomonę. Žmonės, kurie joms priklauso, bando save išreikšti kitaip nei visi, ir aš to nesuprantu. Man atrodo, žmogus turi būti toks, koks jis yra iš tikrųjų, o ne bandyti įsilieti į kokią nors žmonių grupę. Pavyzdžiui aš – nepriklausau jokiai subkultūrai

Hipsteriai

Hipsteris – labai savitas, labai originalus, labai besistengiantis būti nemadingas, bet tuo norintis pabrėžti, kokios jis meniškos sielos yra jaunuolis. Mėgsta fotografuoti senais fotoaparatais, nešioja daug vintage stiliaus drabužių, šukuosena „ką tik iš lovos“, dažniausia nešioja akinius storais rėmeliais, paprastais stiklais, nes iš tikrųjų jam jų nereikia. Hipsteris neigia viską, ką teigia kiti žmonės, stengiasi būti kuo išskirtinesnis, turi vieną kitą, labai „gilia“ prasmę turinčią tatuiruotę. Jis mano, kad tik jis yra toks savitas ir išskirtinis, dažniausia pats susipainioja, ką neigia, o kam pritaria.

Kalbiname anonimišką nehipsterę.

Koks Tavo požiūris į subkultūras?

Visas subkultūras toleruoju, kol jos neperžengia sveiko proto ribų. Manau, kad gerai priklausyti subkultūrai, nes tai

būdas susipažinti ir bendrauti su panašios pasaulėvokos žmonėmis.

Ar Tu priklausai kokiai nors subkultūrai?

Ne, aš nepriklausau jokiai subkultūrai.

Galbūt priskirtum save hipsteriams?

AŠ NE HIPSTERĖ. Daugelis taip sako, bet aš nesu hipsterė.

Ačiū už pokalbį.

Antrokė, nepriklausanti jokiai subkultūrų grupei.

Mano manymu, subkultūros turi ir daug minusų. Tada savaimė dingsta žmonių lygybė, kai kiekvienas vis kažkokių būdu bando išsiskirti iš minios ir manyti, kad jis yra pats geriausias. Ir dar smerkia kitokius, galbūt kitai subkultūrai priklausančius ar apskritai paprastus, neišsiskiriančius iš minios žmones. Taip pat yra ir įvairių sektų, kuriose renkasi būtent tos pačios subkultūros atstovai. Nesakau, kad smerkiu ir netoleruoju jų, tačiau manau, kad viskas, taip pat įvairios subkultūros, neturėtų išeiti iš sveiko proto ribų.

Kalbiname mokytoją Emmą Valūniene.

„Nesu bendravusi su hipsteriais, bet kiek skaičiau, tai jie bando būti originalūs, mėgsta kuistis „blusų“ turguose, kad atrastų ten originalų vintažinį daiktuką, kuriuo galėtų pasipukuoti. Vaikinai primena niekada nesubręšančius paauglius, nevyriški, su šukuosena „iš lovos net ir pas popiežių“. Apsirengimo stilius nenusakomas. Pretenzija pasipukuoti „išskirtiniu mastymu ir apsiskaitymu“. „Fyfas“ mokytoja vertina kritiškiau: „Riboto proto rožinės tuštutės. Jos visada pasirošusios būti pakviestos nusifilmuoti kokiame nors Holi-vudo filme. Aukštakulniai, plast-

masiniai nagai, priklijuotos blakstienos, peroksidiniai priauginti plaukai, „miniakai“, pigūs blizgūs papuošalai.

Ačiū už pokalbį.

Gimnazistų edukacinės ir pažintinės kelionės

Projektas „Istorija ir literatūra kitaip“

Antrokai, vadovaujami lietuvių kalbos mokytojos Snieguolės Vanžodienės ir istorijos mokytojos Vilijos Juodsnukienės, vykdė integruotą projektą „Istorija ir literatūra kitaip“. Skaitydami K. Sabaliauskaitės romaną „Silva rerum“, domėjosi romano istorinėmis vietomis, XVII a. Lietuva, Goštautų šeimos likimu. Smagiausia projekto dalis – kelionė po Vilnių romano autorės parengtu maršrutu. Istoriniai įvykiai tapo gyvu fonu, o ne ilgiais romano aprašymais. Šis projektas turės ir tęsinį: panašiais aspektais antrokai skaitys ir tremties literatūrą.

Aušra Radžiūnaitė

Antrokai lankėsi Seime

Iid klasės mokiniai su klasės vadovu Vyty Blekaičiu ir mokytoju Artūru Juočiūnu vyko į Lietuvos Respublikos Seimą. Ten susipažino su Lietuvos Respublikos valdymo sistema, parlamento veikla, įstatymų leidybos procedūra, institucijos struktūra ir, kas itin svarbu, – piliečių galimybėmis dalyvauti teisės aktų leidyboje. Apžiūrėdami Seimo rūmuose eksponuojamas parodas, labiausiai žavėjomės Kristijono Donelaičio 300-osioms gimimo metinėms paminėti skirta ekspozicija. Taip pat lankėmės ir LDK valdovų rūmuose.

Margarita Juodsnukytė

Margarita Juodsnukytė

Stebuklingasis laivas

Seniai seniai už plačių marių gyveno žmogelis. Sukukęs, senas, lazda rankoje, plaukai balti tarsi sniegas.

Tas vyriškis kadaise buvo laivo kapitonas, ir ne bet kokio laivo! O paties didžiausio, aukščiausio ir gražiausio. Jo burės buvo tokios didelės, kad net pro debesis negalėjai įžvelgti jų pabaigos, tokios akinančiai baltos, kad net niekas negalėjo į jas pažvelgti, o kas pažvelgdavo, apakdavo dar tą pačią minutę. Niekas negalėjo pasakyti, iš kokios medienos pagamintas laivas. Joks dailidė nebuvo matęs tokios medienos – ji buvo tvirta kaip plienas, blizganti kaip auksas, kieta kaip akmuo ir neskeno. Laivo įgulą sudarė 17 pačių stipriausių, drąsiausių, šauniausių vyrų. Tačiau kur plaukė šis laivas, niekas nežinojo. Vieni sakė, kad jis Dievo atsiųstas ir plaukia į dangų, o kiti sakė, kad jis velnio neštas ir nugarma vis po vandeniu į patį pragarą. Tačiau kaip iš tiesų buvo, žinojo tik kapitonas.

O buvo taip. Kai vyrukas dar buvo visiškai jaunas, o jo galvą dengė juodi it smala plaukai, kartą ėjo namo ir pamatė krūmuose sėdintį mažą žmogeliuką. Tas padarėlis buvo toks mažutis, toks liūdnas ir purvinas, kad jaunuoliui pagailo jo ir parsinešė jį namo. Pamaitino, pavalgydino, apiprausė savo naująjį svečią, minkštuose pataluose paguldė. O rytą pasiteiravo, ką jis veikia miške. Ar tik nebus pasiklydęs? Tačiau padarėlis tik tylėjo išplėtas dideles mėlynas it marios akis ir tylėjo... Po trijų dienų padarėlis prakalbo. Pasisakė, kad jis esąs miško bildukas ir eidamas miške pasiklydo. O už tokią gerą žmogaus širdį svečias išpildys pačią didžiausią jo svajonę. Tai ir pastatė bildukas žmogeliui šį svajonių laivą. Laivas galėjo plaukti be vėjo, galėjo plaukti net ir be vandens, jis buvo pats geriausias laivas, koks tik galėjo būti. Su šiuo laivu galėjai pagauti visas žuvis ar nuplaukti į bet kurį pasaulio kraštą.

Vieną ankštų rytą, kai rūkas dar gulėjo ant žemės, staiga pakilo jūra, pradėjo pliaupti lietus, o pro debesis nesimatė nei menkiausio saulės spindulėlio. Visomis gatvėmis pradėjo plūsti vanduo, o žmonės,

Barokinis Vilnius

Trečiokai, lietuvių kalbos ir literatūros pamokose susipažinę su LDK Renesansu ir Baroku, vyko į edukacinę kelionę. Jie, vadovaujami lietuvių kalbos mokytojų Rūtos Pūrienės ir Levutės Karčiauskienės, susipažino su Vilniaus Baroku. Vakare LDK valdovų rūmų Didžiojoje renesansinėje menėje klausėsi nuostabaus Krokuvos Vavelio karališkosios pilies senosios muzikos ansamblio koncerto „Kotrynos Jogailaitės muzikinė skrynutė“. Gimnazistai turėjo puikią progą atidžiai apžiūrėti Europos Renesanso šedevrą – Jaddvygos Jogailaitės brangenybių skrynutę.

Levutė Karčiauskienė

išsigandę, bijodami mirti, nerado sau vietos. Tada ir pasirodė stebuklingasis laivas – jis buvo toks didelis, kad jame tilpo visi miestelio žmonės. Išgelbėjo laivas miestelio gyventojus. O žmonės buvo tokie laimingi, kad iškėlė laive puotą. Visi alų midų gerė, kad net per barzdą varvėjo.

Taip ir iki šiol žmonės sako, kad šį laivą kartais mato plaukiant ir gelbstint žmones.

Jovydas Juocevičius

Laimingai nesibaigusi pasaka

Kartą, prieš daugel daugel metų, Priemoniškių kaime gyveno žmogelis, vardu Jurgelis. Žmonės jį vadino Kaimo Jurgeliu, nes jis buvo bukas kaip bato aulas, be to, jis mėgo užduoti kvailiausius klausimus: „Kodėl šuns keturkojai?“ „Kodėl dangumi plaukia debesys?“ „Kodėl kurmiai gyvena po žeme?“ Juokėsi kaimo žmonės už pilvų susiėmę, o moteriškės net spjaudėsi, tokių kvailysčių girdėt nenorėjo. Tačiau Jurgelis ėjo, kur pašauktas, dirbo už tris. Kartą per bulviakasį kaimo vyrai pasišaipė, kad po savaitės pasaulis nukris. Tai išgirdęs Jurgelis išskubėjo pasaulio kraštą gelbėt, kad nenukristų.

Jurgelį išlydėdami kaimo žmonės surengė didžiulę šventę. Kelionei Jurgeliui įdėjo tris duonos kepalėlius, pora stiklainių pieno, septynias sagas ir du kvadratinus metrus medvilnės audinio.

Keliavo Jurgelis keturias dienas ir tris naktis, kol galiausiai liko jam pusė stiklainio pieno ir pusė duonos kepalėlio. Miško vidury jis pamatė medkirčius, jie buvo pavargę ir išalkę. Atidavė Jurgelis jiems duoną ir pieną, už tai medkirčiai Jurgeliui davė kirvį, plaktuką ir pjūklą. Jurgelis medkirčių paklausė, kur yra pasaulio kraštas. Medkirčiai juokdamiesi atsakė, kad už penkių mylių rytų kryptimi gyvena atsiskyres ponas, kurio dvarą žmonės vadina Pasaulio kraštu.

Pagaliau Jurgelis priėjo Pasaulio kraštą. Užėjo Jurgelis pas poną, tas kavos pasiūlė, ką tik iškepto pyrago. Papasakojo Jurgelis savo istoriją. Ponas Jurgeliui pasiūlė lažintis, kad neužduos Jurgelis jam tokio klausimo, į kurį jis negalėtų atsakyti. Už tai ponas pažadėjo keturias kiaules, pora karvių ir dvi avis, bet jei Jurgelis pralaimės, tai turės ponui visą gyvenimą tarnaut. Sutiko Jurgelis. Ir nepasigailėjo, nes ponas nesugebėjo pasakyti, kada gimė Jurgelio tėvo trečios eilės pusbrolio sesers tetos anūkės brolio vaiko pusbrolis.

Nusigimė Jurgelis gyvulus atgal miško link ir pamatė ten gražuolę nematytą, vardu Jūratę. Paklausė Jurgelis, ar ji nenorėtų už jo ištekti. Ir sutiko Jūratė už Jurgelio tekėti, nes jis ir gražus, ir stiprus jai pasirodė. Jurgelis prisikirto rąstų, nuskabė šakas, nulupo žievę ir susirentė namą, žievėms uždengė stogą, iš šakų pasidarė tvorą, o iš sagų ir medvilnės gražias užuolaidas. Laimingai jaunavedžiai gyveno metus, dvejus, trejus, bet ketvirtų metų pabaigoje atėjo dėdė Maras ir visus išsivedė pas Petrą, prie vartų... PABAIGA.